

Sygn. akt: I C 205/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2021 r.

Sąd Rejonowy w Jędrzejowie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Katarzyna Wysoczyńska
Protokolant:	-----

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2021 r. w Jędrzejowie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa P. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W. przeciwko O. S.

o zapłatę

I. oddala powództwo

II. zasądza na rzecz pozwanej O. S. od strony powodowej P. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W. kwotę 3617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu

Sygn. akt I C 205/21

UZASADNIENIE

WYROKU Z DNIA 14 października 2021 ROKU

W dniu 24 czerwca 2021 roku do tut. Sądu wpłynął pozew P. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego przeciwko O. S. o zapłatę kwoty 10.262,93 zł oraz zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu swego żądania strona powodowa wskazała, że wierzytelność przeciwko pozwanej wynika z umowy pożyczki z dnia 25 kwietnia 2019 roku nr (...) zawartej z (...) Sp. z o.o. Strona powodowa wskazała nadto, że wierzytelność przeciwko pozwanej nabyła na podstawie umowy cesji wierzytelności.

W odpowiedzi na pozew z dnia 30 lipca 2021 roku strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, wskazując, że strona powodowa nie udowodniła faktu zawarcia umowy pożyczki przez pozwaną i otrzymania przez nią kwoty wskazanej w tej umowie, a także faktu nabycia jakiegokolwiek wierzytelności przez stronę powodową przeciwko pozwanej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 kwietnia 2019 roku sporządzona umowa pożyczki i jako strony umowy wpisano w niej pozwaną oraz (...) Sp. z o.o. w W.. W umowie tej wskazano, że kwota pożyczki wyniesie 7500 zł, prowizja 1438,40 zł, odsetki 61,60 zł, a całkowita kwota do zwrotu 9000 zł, zaś (...) określono na 819,10 % (limit ogólny) lub kwota pożyczki wyniesie 7500 zł,

provizja 1294,60 zł, odsetki 61,60 zł, a całkowita kwota do zwrotu 8856,20 zł, zaś (...) określono na 655,60 % (kwota wypłacona). W każdym z wariantów określono termin spłaty pożyczki na dzień 25 maja 2019 roku.

Dowód: umowa pożyczki (k. 13 - 15).

W dniu 20 listopada 2019 roku strona powodowa i (...) Sp. z o.o. zawarły umowę przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji na podstawie, którego strona powodowa nabyła od (...) Sp. z o.o. wierzytelności wymienione w załączniku nr 4. W załączniku nr 4 zawarto dane pozwanej oraz numer umowy (...).

Dowód: umowa z załącznikami (k. 7-12).

W dniu 15 czerwca 2021 roku został sporządzony wyciąg z ksiąg rachunkowych P. N. Z. reprezentowanego przez (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych S.A., w którym wskazano, że w księgach Funduszu widnieje zadłużenie przeciwko O. S. z umowy pożyczki nr (...) w kwocie 10.262,93 zł.

Dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych (k. 6).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jest niezasadne.

Wobec stanowiska pozwanej, na stronie powodowej ciążył obowiązek udowodnienia, że pozwana i (...) Sp. z o.o. zawarły umowę pożyczki wskazaną w pozwie, że została ona wykonana przez pierwotnego pożyczkodawcę, a nadto wysokość roszczenia, a także fakt skutecznego nabycia wierzytelności przez stronę powodową z tej umowy pożyczki.

Umowa pożyczki z dnia 25 kwietnia 2019 roku nr (...) na jaką powołała się strona powodowa była umową w rozumieniu art. 5 pkt 13 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz. U nr 126 z późn. zm.) i miała być zawarta w trybie przepisu art. 15 wskazanej ustawy bez jednoczesnej obecności obu stron umowy przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość (tzw. umowa o kredyt konsumencki zawierana na odległość), czyli w drodze elektronicznej.

Do ważności umowy pożyczki zawartej w drodze elektronicznej nie jest wymagana forma pisemna, co wynika z treści przepisu art. 29 ust. 1 wskazanej ustawy, zgodnie z którym umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. Z przepisu tego nie wynika zatem, aby forma pisemna została zastrzeżona pod rygorem nieważności, a zatem należało przyjąć, że zastrzeżenie formy pisemnej, zgodnie z przepisem art. 73 § 1 kc, zostało zastrzeżone jedynie pod rygorem dowodowym (wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 12 grudnia 2017 roku II Ca 2448/17 legalis 2052181).

Do przyjęcia, że doszło do zawarcia umowy o kredyt konsumencki, zgodnie z treścią art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1997 roku Prawo bankowe, wystarczy przedłożenie umowy na innym trwałym nośniku w postaci elektronicznej (wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 14 maja 2019 roku II Ca 180/19 legalis 2159273; komentarz do art. 29 ustawy o kredycie konsumenckim pod red. Osajda) oraz dowodu doręczenia tej umowy konsumentowi stosownie do art. 29 ust. 2 wskazanej ustawy o kredycie konsumenckim. Doręczenie to może nastąpić w dowolny sposób w tym również w drodze elektronicznej, przy czym na pożyczkodawcy ciąży udowodnienie faktu doręczenia konsumentowi takiej umowy (Wyrok Sądu Rejonowego Łódź – Widzew z dnia 15 października 2020 roku II C 516/20 legalis 249501; wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 17 września 2020 roku II Ca 771/20 legalis 2494149)

Zdaniem Sądu strona powodowa nie przedłożyła żadnego wiarygodnego dowodu, z którego wynikałoby, że pozwana wyraziła zgodę na warunki umowy pożyczki z dnia 25 kwietnia 2019 roku nr (...), a nadto nie złożyła żadnego dowodu, że takie dokumenty, jak również formularze do tych umów zostały przesłane pozwanej i doręczone jej tak, aby mogła się z nimi zapoznać i ostatecznie je zaakceptować. Nadto strona powodowa nie przedłożyła żadnego dokumentu, z którego wynikałoby, że pozwana zarejestrowała się w systemie powoda zgodnie warunkami § 4 umowy z dnia 25 kwietnia 2019 roku nr (...), że dokonała przelewu rejestracyjnego, że złożyła wniosek o zawarcie umowy pożyczki.

Strona powodowa nie wykazała nadto, że doszło do wypłaty na rzecz pozwanej kwoty wskazanej w umowie pożyczki z dnia 25 kwietnia 2019 roku nr (...), a zatem nie wykazała, że pożyczkodawca wykonał swój obowiązek z umowy na jaką powołała się strona powodowa. W przypadku nawet gdyby faktycznie doszło do zawarcia umowy pożyczki, ale nie doszłoby do wykonania zobowiązania przez pożyczkodawcę, to po stronie pozwanej nie powstałby obowiązek zwrotu jakiegokolwiek kwoty.

Dodać należy, że umowa przelewu wierzytelności z załącznikiem nie były dowodami na istnienie wierzytelności przeciwko pozwanej, a jedynie potwierdzały fakt zawarcia umowy z dnia 20 listopada 2019 roku pomiędzy stroną powodową a pierwotnym pożyczkodawcą.

Nadto wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu (k.6) nie mógł być dowodem potwierdzający istnienie i wysokość wierzytelności objętej żądaniem pozwu. Należy zważyć, że sam wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu nie korzysta z waloru dokumentu urzędowego, a jedynie jest dokumentem prywatnym potwierdzającym określony zapis w księgach rachunkowych funduszu (wyrok TK z dnia 11.07.2011 roku P 1/11 (...) Seria (...) 2011 nr 6 poz. 53; wyrok Sadu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 25 lipca 2015 roku I ACa 824/14 legalis 1213577).

Mając powyższe na uwadze Sąd doszedł do przekonania, że strona powodowa nie udowodniła w sposób nie budzący wątpliwości zasadności żądania pozwu, nie wykazała, że doszło do faktycznego zawarcia umowy pożyczki z dnia 25 kwietnia 2019 roku nr (...) w sposób określony we wskazanych przepisach, że doszło do wykonania umowy pożyczki przez (...) Sp. z o.o.

Jeżeli chodzi o zarzut braku legitymacji procesowej strony powodowej, to należy wskazać, że Sąd nie kwestionował umowy przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem do tej umowy.

Zgodnie z art. 509 §1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na rzecz osoby trzeciej, chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Na podstawie wskazanego przepisu przelew wierzytelności jest umową, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej, a przedmiotem przelewu jest wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać i która jest w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). W tym zakresie konieczne jest wyraźne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność. Wymaga się zatem oznaczenia stron tego stosunku zobowiązaniowego oraz przedmiotu świadczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 15 października 2015 roku sygn. akt I ACa 492/15 LEX nr 184218; wyrok SN z dnia 11 maja 1999 r. III CKN 423/98 Biuletyn Sądu Najwyższego 2000/1 str. 1).

W ocenie Sądu ze wskazanych wyżej dokumentów wynika, że strona powodowa nabyła od (...) Sp. z o.o. prawo do wierzytelności objętych załącznikiem, w tym i opisaną w tym załączniku wierzytelność wskazaną jako przysługującą przeciwko pozwanej.

Jak wskazano wyżej odmienną kwestią było natomiast udowodnienie przez stronę powodową faktycznego istnienia tej opisanej w załączniku wierzytelności, co jak wynika ze wcześniejszych rozważań nie zostało dokonane. Wobec braku udowodnienia istnienia wierzytelności wskazanej w załączniku, umowę z dnia 20 listopada 2019 roku i załącznik do niej potraktowano jedynie jako dokumenty potwierdzające zawarcia umowy pomiędzy (...) Sp. z o.o. i stroną powodową.

Z uwagi na powyższe powództwo oddalono w pkt I wyroku.

W pk II orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 108 kpc.

Pozwana wygrała niniejszy proces, należy jej się zatem zwrot kwoty 3617 zł tytułem kosztów procesu.

Na wskazaną kwotę złożyły się :

- kwota 3600 zł tytułem wynagrodzenia fachowego pełnomocnika ustalona w oparciu o § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych

- opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.